

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 8

15. APRIL 1923

72. AARGANG

SINDSLØFTENDE FORESTILLINGER.

(Af O. Swett Marden.)

Jo mere vor Selvtillid øges ved, at vi hævder vort Ønske om, hvad vi vil være, desto mere øges vor Evne til at blive det.

Kun den er slaaet, som indrømmer sit Nederlag.

Fasthold den overlegne Dygtigheds Ideal, og Du vil blive overlegen dygtig.

Mange virkelig dygtige Mennesker udretter hele deres Liv kun Smaating, fordi de lider under nedslaaende Forestillinger. Naar de skal i Gang med et Forsøg, tillader de deres Tanker at kredse om Muligheden af Nederlag, og de udmaler sig den dermed forbundne Ydmygelse saa længe, at deres Evne til at tage Initiativet bliver aldeles odelagt derved.

Noget af det værste, der kan hænde et Menneske, er at faa sat sig i Hovedet, at han er født uheldig, og at Skæbnen er imod ham. Der er ingen Skæbnevoldere udenfor vort eget Sinds Grænser. Vi er vore egne Skæbnevoldere.

I hver eneste By, hvor der findes Folk, der klager over, at

deres Omgivelser er imod dem, og at der ingen Muligheder staar dem aabne, lever der andre, som under de selv samme Vilkaar opnaar at slaa igennem og gøre sig gældende i Verden.

Hvad kan man stille op med et Menneske, der bilder sig ind, at han er fodt til Nederlag? Det er ligesaa umuligt for Heldet at spire frem i det Sind, der er indstillet paa Nederlag, som for Roser at spire frem fra Tidselfrø. Naar en Person plaget meget af Frygt for Uheld eller Fattigdom, og han lader sine Tanker kredse derom, bliver hans Underbevidsthed saa at sige imprægneret med Tanken om Uheld og udvikler derved ugunstige Vilkaar. Hans Tanke, hans aandelige Holdning umuliggør netop det, han søger at udføre.

Der er saa meget, vi tillægger Lykken eller en grusom Skæbne, men som skyldes vor Tanke. Vi ser Folk aldeles ligestillede med os og uden tilsyneladende større Dygtighed end vor, have vidunderligt Held med sig, medens vi har meget ringe Held eller snarere totalt Uheld — og saa tænker vi straks, at der er en hemmelighedsfuld Skæbne, der hjælper dem, og at der er noget udenfor os selv, som holder os tilbage. Men Sandsynligheden taler for, at Fejlen ligger i vor Tanke, i vor aandelige Holdning.

Vor Ulykke bestaar i, at vi ikke paa langt nær forstaar at stramme os selv op, saa at sige. Vi er ikke strenge nok overfor os selv, ikke paapasselige nok, forlanger ikke nok af os selv. Vi burde se os selv i et større Lys og tænke paa os selv som højtstaaende Væsener med uendelige, guddommelige Muligheder.

Der ligger en stærk Trolddomsmagt, en ligefrem skabende Kraft i at søge at blive det, som man ønsker at være, tilegne sig den Karakter, man ønsker at ligne, de Egenskaber, man gerne vil opnaa.

Du vil gerne have et godt Helbred. Lad da aldrig Dig selv give den Tanke Rum, at noget andet kunde blive din Lod. Antag Holdning som et raskt Menneske; tænk og tal, som om Du er det. Fortæl Dig selv, at Du har Ret til at vente Sundhed.

Det samme gælder Velstand. Giv ikke Rum for den Tanke, at noget andet end Velstand kunde times Dig. Lad Din aandelige Holdning, Dine Tanker, Dit Væsen være præget af Velstand. Handl som en velstaaende Mand i Opkomst, klæd Dig saadan, og tænk saadan. Du maa jo vide, at Dit aandelige Billede, Din aandelige Holdning er Mønstret paa det, som Du vilde synes om virkelig at være.

Det er et stort Aktiv, en udmærket Kapital, der ligger skjult i personlig Indskydelse. Søg altid at optræde og opføre Dig paa en saadan Maade, at man faar Indtryk af Fremgang, Vækst, Udvikling og overlegen Dygtighed. Det er meget værd at faa Ry for at være i Udvikling, i stærk Fremgang, være et Menneske, som udretter noget, som har Indflydelse og betyder noget i Samfundet.

Hver Gang Du møder en Bekendt, kommer Du, enten Du véd det eller ej, paa hans Kritiks Vægt, og han noterer sig, om Du vejer mere eller mindre end sidst, da I mødtes. Enhver, Du møder, tager saa at sige Maal af Dig og Din Værdi.

Om Folk, naar de møder Dig, faar Indtryk af, at Du ser opad, og at Du er lidt længere fremme, staar lidt højere, er lidt større og betyder lidt mere end ved Eders sidste Møde, vil de opfatte Dig som en Mand med en Fremtid.

Indlad Dig aldrig paa at bedømme Dig selv lavt, snæversynet, smaaligt. Betragt aldrig Dig selv som et skrøbeligt, magtesløst og sygeligt Individ, men som et helstøbt, fuldbaarent Individ. Dvæl aldrig ved Muligheden af at gaa gennem Livet som et mislykket eller delvis mislykket Væsen.

Elendighedskræmmeri passer ikke for den, der har opdaget Guddomsgnisten i sin Sjæl — der har været i Berøring med Guddommen — men kun for dem, der aldrig har opdaget sig selv og deres gudlignende Egenskaber.

Hævd frit, at der er en Plads i Verden til Dig, og at Du vil fylde den som en Mand. Øv Dig i at vente store Ting af Dig selv. Læg aldrig for Dagen, hverken i Tale eller Opførsel, at Du kun regner med at skulle udføre smaa Ting hele Dit Liv. Om Du over og fastholder de positive, skabende og frugtbare

Tanker, vil dette en Dag aabne Dig en Plads og fremkalde det, Du attraar. Kom i Hu, at intet vil møde Dig, uden at tilstrækkelig Aarsag er til Stede, og den Aarsag maa søges i Dit eget Sind.

Tanker er Kræfter, og ved dem danner vi os selv og vore Vilkaar. Disse smaa Kraftmolekuler er i stadigt Arbejde med at tilhugge og udmejsle Karakteren og forme Livet. Vi kan ikke slippe bort fra vore egne Tanker. *Vi kommer til at ligne dem.*

Nogen har sagt: »Lær, hvad Du skal tænke, og tænk det!« Paulus forstod den rette Tæknings Filosofi, og han vidste, at hvor disse Idealer bevares tro i Sindet, vil de gennemsyre den hele Karakter og omskabe Livet. Vi begynder at forstaa den dybe Filosofi i hans Formaning: »Alt, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: lægger Eder det paa Sindet!«

»Lægger Eder det paa Sindet!« Han mente ikke, at det lige skulde løbe gennem Sindet som Vand gennem et Dørslag, at man skulde gaa let hen over det — nej, han mente, man skulde dvæle derved, betragte disse Ting og bevare dem i Tanken, *indtil de bliver en fast Vane, en Del af ens Væsen.*

Tænk blot paa, hvad en Formaning i modsat Retning vilde betyde: at man skulde huse i sit Sind og dvæle ved raadne, demoraliserende og nedværdigende Ting — Urenhed, Had, Hævnlyst, Splidagtighed, Misundelse og alle de menneskelige Lidenskaber, som Paulus hentyder til!

At dvæle ved forbryderiske Tanker skaber Forbryderen. At dvæle ved urene Indskydelser skaber en Skørlevner. Paulus vidste, at det var de Ting, som vi dvæler ved, betragter, plejer at tænke paa og samle vort Sind om, der bestemmer, hvorledes vort Liv skal blive. Aldrig gav noget Menneske bedre Raad end Paulus her.

(Fortsættes).

KRISTENDOM OG ETIK.

(Af Aage Nielsen i »Politiken«.)

(Fortsat fra Side 110.)

Mere perifere og Genstand for adskillig Kritik i Nutiden er bl. a. Læren om Jomfrufødslen og om Treenigheden, hvilken sidste gaar ud paa, at selv om Gud som det absolut højeste Væsen kun kan være én, er der alligevel 3 Personer i dette ene guddommelige Væsen.

Omtrent dette er det, der doceres i vor officielle Kristendom. At undersøge hver enkelt af disse Lærdomme grundigt vilde kræve bindstærke Værker. Her skal der derfor kun anstilles en ganske kort Undersøgelse af en enkelt af disse Doktriner, nemlig Læren om Forsoningen mellem Gud og den syndige Menneskehed ved Kristi Død. Alle ortodokse Præster vil sikkert hævde, at hvis denne Forsoningslære fjernes fra den officielle Kristendom, da styrter denne øjeblikkelig i Grus. Den er den officielle Kristendoms Kærne og kan ikke undværes. Saaledes som Treenighedslæren og Læren om Jomfrufødslen, der er for meningsløse og urigtige, som kan undværes og ad Aare vil blive undværet. Fortællingen om, at »Jesu Moder skulde være fundet at være frugtsommelig af den Helligaand« skyldes den første kristelige Legemsdannelse. De to Slægtregistre (Matth. 1., 1.—17.; Luk. 3., 23.—38.) beror paa den Forudsætning, at Tommermanden Josef var Jesu kødelige Fader. — For øvrigt taler Matthæus ligefrem om Jesu Fader, Moder, Brødre og Sostre (12., 46.; 13., 55.—56.) og Lukas taler om hans Forældre (2., 27. 33. 41. 43. 48.). — Man gør vel i med Hensyn til Forsoningslæren saavel som paa alle andre Punkter vedrørende den officielle Kristendom, at skelne skarpt mellem Jesu Lære og Præsternes Lære om Jesus. Vi spørger derfor: har Kristus da udtænkt denne Forsoningslære? Naturligvis ikke. Den er, som saa meget andet inden for den officielle Kristendom, føjet til senere. Allerede den ældste Kristenhed følte, at Kristi Død stod som en uovervindelig Vanskelighed for enhver Gudstro

overhovedet, men især da for Troen paa Jesus som Missias, og allerede Paulus stillede derfor Forsoningslæren i Midtpunktet af sit System. Anselm af Canterbury gav Forsoningslæren sin formelle Fuldendelse, og skønt Rationalismen søgte at lægge et fornuftigt Indhold ind i dette Dogmes haarde Skal, fandt dette dog ingen Tilslutning fra de Ortodokses Side. Det, vi da maa undersøge, er, om Forsoningslæren, som Kristus altsaa aldrig har prædiket, men som dog alligevel forkyndes af Præsterne, falder ind under Begrebet det etiske.

Hvad er da Etik?

Den Etikforfatter, som herhjemme har skaaret dybest ind til Kærnen af Problemet, er Prof. Dr. Kroman (Etik, 1904). Hvilken er den rette Villen, den rette Opførsel, spørger Prof. Kroman. Ved første Øjekast, siger han, ser Spørgsmaalet temmelig uløseligt ud. En svarer: Den rette Opførsel er den mest lykkebringende eller den mest nyttebringende, og hermed menes saa snart for Individet selv og snart for Samfundet. Snart hedder det: Nyd Øjeblikket!, snart: Du skal elske Din Næste som Dig selv!, snart: Du skal gøre Guds Vilje. Den rette Opførsel er her skildret med vidt forskellige Ord. Og dog er der et vist fælles Indhold. Enhver vil kunne underskrive den Paastand: Den rette Opførsel er den, der i Sandhed dybest tilfredsstillende Mennesket. Ud over dette subjektive Formaål og denne subjektive Maalestok kan ingen komme. Enhver, der lyder sin Gud, elsker sin Næste, frivillig ofrer sit Liv, bøjer sig af Agtelse for Pligten eller resolut følger sine Lyster, gør det, fordi netop dette staar for ham som det dybest tilfredsstillende, selv om han ikke i hvert Øjeblik gør sig dette klart, ja, maaske aldrig ret kommer til Klarhed derover. Ethvert andet Maal er altsaa Middel for dette. Men ogsaa den »dybeste Tilfredsstillelse« er en Lystfølelse. Der er altsaa en vis Sandhed i den bekendte Paastand, at enhver Morallære er en Lykke- eller Lystlære; kun er den omvendte Paastand, at enhver Lystlære ogsaa er moralsk, alt andet end sand. Det er den i Sandhed dybeste Lystfølelse (en god Samvittighed), der

etisk set er Maalet, og hermed staar vi ved Selvets, ved Viljens egentlige Natur; thi den dybeste Lystfølelse er blot et Udtryk for den dybeste Selvhævdelse. Den rette Opførsel kan derfor endnu simpleere stemples som den, der svarer til den rette Selvhævdelse.

Der er nu, mener Prof. Kroman, tre Magter i Individet, der hver paa sin Maade vil bidrage til at fremkalde den sande Selvhævdelse, d. v. s. en almen Handlen, der ikke blot tager Hensyn til samtlige Livsojeblikke, men ogsaa til samtlige Menneskers, ja i videste Forstand til samtlige folende Væsners Vel. Den første af disse Magter er den simple, rent egenkærlige Beregning, der lærer mig, at jeg skal tage et vist Hensyn til mine Medmennesker, da disse i Reglen vil betale mig med samme Mont igen. Men denne Faktor vil for sig ingen Sinde føre til det etiske. Der vil opstaa et bedragerisk Skin af almen Handlen (Legalitet) og ikke mere. Den næste Magt i Individet, der vil søge at føre det ud over en isoleret Selvhævdelse, er Indbegrebet af de forskellige tuistiske eller sociale Drifter, der i større eller mindre Grad gør sig gældende hos ethvert Menneske. — Men ved Siden af den uvilkaarlige Sympati staar jo den uvilkaarlige Antipati, der ogsaa vil gøre sig gældende i ethvert Individ og sætte Sympatien faste, maaske endog ret snævre Grænser. Ogsaa den af denne anden Magt udspringende Handlen (Socialitet, Elskværdighed), har saaledes sin Tilfældighed og Begrænsethed.

Som tredje og vigtigste Magt staar imidlertid den overskuende »uinteresserede« Tænkning i Forbindelse med de Følelser, der knytter sig til den og bestemmes ved den. Min Tanke lærer mig, at der i og for sig ikke er mere Grund til, at jeg selv skal have det godt, end til, at ethvert andet lignende følede Væsen skal have det godt. Hver Gang, jeg sætter mig selv øverst, saarer jeg altsaa min Tænkning, min Retfærdighedsbevidsthed, og faar en Ulystfølelse; hver Gang jeg tager ligeligt Hensyn til alle, tilfredsstiller jeg den og faar en Lystfølelse. Men ogsaa alle de umiddelbare sympatiske eller

socialle Tilskyndelser tager denne Tænkning i sin Tjeneste, idet den vurderer deres Forhold til Helheden og derefter giver enhver de rette Maal og Grænser. Og endelig spiller de religiøse Antagelser og de deraf udspringende Følelser ofte en overordentlig vigtig Rolle. Paa denne Maade føres vi da efterhaanden videre og videre ud mod at handle alment, at »elske vor Næste som os selv«, idet vi mere eller mindre klart indser og foler netop dette er at hævde sig selv i Sandhed, medens Øjeblikshævdelse og en abstrakt Selvhævdelse er Modsigelser. Men den Lyst- og Ulystfølelse, der knytter sig til saadanne dæmrende eller klare Tanker, er det netop, vi kalder Samvittigheden, og denne Følelse staar saaledes som den mægtigste og egentligste af de Kræfter, der fører os til sand Selvhævdelse. Selvfølgelig kan den sande Samvittighed lige saa lidt som den sande Tænkning bedrage. Men ligesom der gives en forhastet Tænkning, saaledes gives der ogsaa en uægte Samvittighed, en mere eller mindre uetisk bestemt Følelse, der falskelig antages for »Samvittigheden«.

Vi ser nu let, at Forsoningslæren ikke falder ind under, hvad man videnskabelig set kan kalde etisk. Eller mener virkelig nogen, at vi faar en i Sandhed god Samvittighed ved Tanken om Kristi uskyldige Død for vore Synder? Kan Guds Handling her opstilles som etisk Maksime? Lad os, for ikke at blive vildledt af falske Associationer, tage en Parallel fra det daglige Liv! En Skolelærer er vred paa en Klasse. En af Eleverne maa straffes. Hvem bør da straffes. Selvfølgelig den mest skyldige. Men saa sker det, at den eneste af Eleverne, som er ganske uskyldig, bliver straffet. Er dette etisk? Selvfølgelig kan intet uhildet, normalt tænkende Menneske kalde det etisk. Men det svarer ganske til, hvad den officielle Kristendom lærer os. Sml. f. Eks. »Naadens Aar« — en Aargang Prædikener af Sjællands Biskop, Skat Rørdam —: »Kristi Kors taler og vidner som intet andet om Menneskers Synd — jeg mener ikke de Menneskers Synd, som bragte Jesus paa Korset, Judas, Ypperstepræsterne, Pontius Pilatus og alle de

andre; nej, Korset taler om hele Verdens Synd, ogsaa Din og min Synd. Og ingen lærer ret at se og erkende sin Synd, førend under Kristi Kors. Men derfor taler det ogsaa om Menneskers Frelse, det taler om Guds Kærlighed og Naade, han, som ikke vilde, at Mennesker skulde blive i deres Synder og gaa fortabt i dem, og som derfor hengav sin enbaarne Son for at frelse os til Livet. Men i uadskillelig Samklang dermed taler Korset ogsaa om Guds Hellighed og Retfærdighed, som ikke kunde se igennem Fingre med Synden, hvilket vilde være det samme som, at Mennesker maatte blive i deres Synd uden Frelse; nej, Guds Hellighed og Retfærdighed krævede og maatte, netop fordi den hellige Gud ogsaa er Kærligheden selv, kræve en Soning for Synden; og den har hans enbaarne Son Jesus Kristus bragt, idet han hengav sig for os til at sone vore Synder, eller, som Paulus skriver (Ef. 5., 2.): »han gav sig hen for os til en Gave, ja et Slagtoffer, Gud til en Vellugts Duft« . . . »Visselig, Korset er ogsaa en Gaade for den menneskelige Forstand. Det vedbliver altid, ikke alene for dem, der staar udenfor, men ogsaa for os, som tror, at være en Gaade, hvorledes Guds enbaarne Son . . . kunde stedes i en saadan Lidelse, ja i en saa grufuld Sjælenød, at han maatte raabe: min Gud, min Gud, hvorfor har Du forladt mig? . . . Og selv om nogen Kristen vilde sige eller tænke, at det ikke ligefrem kan siges, at han blev tagen fat af Guds Vrede, selv om dette skulde være et menneskeligt, ufuldkomment Udtryk, saa er det dog visselig et Udtryk for denne for Kristne umistelige Sandhed, at han virkelig har taget vore Synder paa sig og sonet dem, saa vi kan blive frelst fra Guds Vrede og Dom, og for den Sandhed, at Gud »gjorde ham til Synd for os« (2. Kor. 5., 21.), for at vi i »ham skulde faa vore Synders Forladelse og blive evig frelste«.

Som sagt: hvem tør med virkelig god Samvittighed kalde denne Forsoningslære etisk? Selv om ikke historiske Kendsgerninger beviste det, saa vidner denne Lære ved sit Indhold i alt for høj Grad om, at den er Menneskeværk og ikke en

hellig, retfærdig Guds Værk. Kristus, det eneste skyldfri Menneske, led og døde paa Korset. Menneskene burde sige: dette var en Uretfærdighed. Men efter at Præsterne har ladet Gud spille sin Rolle saa mesterligt, at han endog — som Kingo siger i en Langfredagssalme — har ladet Kristus blive taget fat af Guds Vrede, raaber de: *Plaudite, amici, comoedia finita est!* At Menneskene skulde være dobbelt bedrøvede, ser de ikke.

Med smædende Navne: Rationalisme, Nyrationalisme o. s. v. o. s. v. skyder Præsterne den sunde Fornuft og den frie Forskning til Side, som med Menneskeandens stringenteste, mest videnskabelige Metoder søger at belyse, hvad Kristus virkelig har sagt og ment. Præsterne sværger i saa Henseende ikke til Sandheden, men til Selvbedraget. Derfor er der saa megen »Vantro« i vor Tid. Videnskaber som Etik, Bibelkritik o. s. v. lader sig ikke puste væk. Videnskabens — den virkelige Videnskabs — Sandheder lader sig ikke betvivle af normale Hjerner, fundamentale Sandheder som $2 + 2 = 4$, det etiske er bedre end det uetiske o. s. v., lader sig ikke fjerne, saa længe Mennesker har samme psykiske Indretning som nu. Vil man ophæve slige Sandheder, maa man ophæve selve Menneskeanden. Man bør resolut sige: Den kristelige Forsoningslære er uetisk. Forsoningslæren er Grundpillen i den officielle Kristendom. Ergo er Grundpillen i den officielle Kristendom uetisk.

Det kan godt være, at Gud tænker anderledes end vi, at han f. Eks. anser $2 + 2$ for at være 6. Men derved kan vi Mennesker ikke opbygges. Vi virker efter Identitetssætningen; vi forlanger, at $2 + 2$ skal kaldes 4.

Netop derfor vejer i Virkeligheden alle samvittighedsfulde Mennesker deres religiøse Anskuelser paa Etikens Vægt — og netop derfor forlanger vi den rette Ligevægt bragt til Veje. Derfor protesterede Luther mod Pavedømmets Overgreb, og derfor protesteres der den Dag i Dag mod alt for meningsløse Dogmer. Saa snart vi har besluttet os til at veje — da er Re-

sultatet paa Forhaand givet. Saa bliver Etikken Maalestokken og Religionen det maalte. Det gælder blot om at beslutte sig til at skride til en Undersøgelse af de religiøse Doktriner. Og det vil i Fremtiden bestandig blive Videnskaben, der renser Religionen — ikke omvendt.

Selve den Etik, som den store Religionsstifter Jesus har prædiket, overgaas ikke af noget videnskabeligt etisk System. Ja, ingen Videnskabsmand kan nogen Sinde fremstille Etikken saa uendelig genialt som han. Selve Jesu Lære staar urokket og urokkelig. Det er blot Menneskenes Lære om Jesus, som maa kontrolleres af Videnskaben og befries for alle uetiske Tilsætninger.

ANKOMST.

Ældste Emil Andersen fra Logan, Utah, ankom til København for kort Tid siden for at virke som Missionær i Danmark.

FORAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen tog sin Begyndelse Lordag den 31. Marts 1923 med Salmen Nr. 1. Bon af Ældste Vald. Gerlach, dernæst Salmen Nr. 186. Konferencepræsident C. P. Sorensen gav Rapport over Konferencen. Str. Johanne M. Petersen gav Rapport over den kvindelige Hjælpeforening. Ældste Jens C. Olsen gav Rapport over Ungdomsforeningen og Ældste Conrad Klitgaard over Sondagsskolen. Salmen Nr. 136 blev derefter afsunget. Ældste Poul Gregersen fra Aarhus opmuntrede alle til at virke for Evangeliets Fremme. Ældste Owen Poulsen bar sit Vidnesbyrd. Str. Martine Sorensen opmuntrede Sokske til Enighed. Ældste Emil Andersen fra Utah opmuntrede til Trofasthed i Evangeliet. Ældste N. P. Christensen opmuntrede alle til at samle Kundskab. Missionspræsident

Carl E. Peterson gav et Resumé over Lektierne, som havde været omhandlet i Ungdomsforeningen. Til Slutning Salmen Nr. 55. Taksigelse af Ældste Holger Jørgensen.

Konferencen fortsattes Søndag den 1. April Kl. 10 Form. med Sang og Bøn af Ældste Owen Poulsen, dernæst Salmen Nr. 72. Et interessant Program blev udført af Aalborg og Vendsyssels Søndagsskoler. Derefter talte Ældsterne N. P. Christensen og Emil Andersen til Børnene om Lydighed og at bede til Gud. Missionspræs. Carl E. Peterson talte om de rette Læremetoder i Søndagsskolen. Til Slutning Sang og Taksigelse af Ældste Poul Gregersen.

Efterm. Kl. 2 fortsattes Konferencen med Salmen Nr. 40. Bøn af Ældste Jens Olsen, dernæst Salmen Nr. 180. Ældste Nielsen, Forstander for Vendsyssel Gren, talte over Emnet Omvendelse. Ældste Owen Poulsen talte over Emnet det evige Liv. Ældste Emil Andersen talte om Zion som et Tilflugtssted. Til Afveksling Salmen Nr. 201. N. P. Christensen talte om Guds Aand og den Helligaand. Til Afveksling blev Salmen: »O, sig hvad er Sandhed« afsunget. Missionspræs. Carl E. Peterson foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Han talte derefter om Guds Storhed og for at kende ham, maatte vi først kende hans Værker. Koret sang Salmen: »Fra Himlens høje Hvælv«. Taksigelse af Præs. C. P. Sørensen.

Aftenmødet Kl. 7 begyndte med Salmen Nr. 234, Bøn af Vald. Gerlach, en Sang af Koret. Præs. Gregersen fra Aarhus talte om Lydighed mod Gud. Til Afveksling Salmen Nr. 255. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: »Jesus Kristus«. Præs. C. P. Sørensen udtalte en Tak til Præs. Peterson for hans store Arbejde i Missionen. Sang af Koret: »Jerusalem« og Taksigelse af Ældste N. P. Christensen.

Mødet Mandag Aften den 2. April Kl. 7¹/₂ begyndte med Salmen Nr. 66, Bøn af Ældste Owen Poulsen, dernæst Salmen Nr. 53. Ældste Emil Andersen talte om Aabenbaring. Til Afveksling Salmen Nr. 238. Ældste N. P. Christensen talte

derefter om Visdomsordet. Til Afveksling en Sang af Koret. Missionspræs. Carl E. Peterson talte om Amerika som et udvalgt Land — Zions Land. Sang af Koret og Taksigelse af Præs. Gregersen.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Konferencen begyndte Lordag den 7. April 1923 Kl. 7^{1/2} med Rapportmøde, ledet af Konferencepræsident Poul L. Gregersen. Mødet aabnedes med Salmen Nr. 6. Bon af Ældste Lauritz Larsen. Salmen Nr. 60 blev afsunget. Grenene blev rapporterede som følger: Esbjerg Gren af Ældste Owen Poulsen, Randers Gren af Ældste Jens Christensen, Odense Gren af Ældste Lauritz Larsen, Aarhus Gren af Præs. P. L. Gregersen, Sondagsskolen af N. P. Thomassen, Ungdomsforeningen af Lauritz Larsen, Søsterforeningen af Str. Margrethe Jensen. Til Afveksling Salmen Nr. 75, derefter korte Taler af Ældsterne Anton Jørgensen, Esbjerg Gren, Præs. C. P. Sørensen fra Aalborg, Emil Andersen fra Utah, Str. Martine Sørensen fra Aalborg og omrejsende Ældste N. P. Christensen. Til Slutning Salmen Nr. 27. Taksigelse af Ældste Niels Jensen.

Sondagsskole Søndag den 8. April Kl. 10 Form. ledet af Skolens Forstander N. P. Thomassen, som bod alle velkommen. Salmen Nr. 25 blev afsunget, Bon af Str. Helga Petersen, Salmen Nr. 16. Derefter blev et godt Program udført som følger: Korlektie ved Asta Jensen, en Sang af Asta Jensen, akkompagneret ved Oda Johansen. 1. Kl.s Lektie omhandlede Skabelsen, en Sang af Eleverne E. Nielsen og Else Jensen. 2. Kl.s Lektie omhandlede Tro, Omvendelse og Daab, en Pianosolo af Oda Johansen. Br. N. P. Thomassen takkede alle, som havde deltaget i Programmets Udførelse. Ældsterne Owen Poulsen og C. P. Sørensen talte opmuntrende til Skolen. Til Afveksling Salmen Nr. 9. Missionspræsident Carl E. Peterson gav et Resumé over Sondagsskolens store Mission og

pointerede Nødvendigheden af at bruge de rette Læremetoder. Skolen sluttede med Salmen Nr. 8. Taksigelse af Str. Gerda Jensen.

Modet Søndag Efterm. Kl. 2, ledet af Præs. P. L. Gregersen, aabnedes med Salmen Nr. 247, Bon af Ældste Anton Jorgensen fra Esbjerg, dernæst Salmen Nr. 40. Ældste N. P. Christensen talte om Profeten Joseph Smith. Orgelsolo af Oda Johansen og en engelsk Solo af Ældste N. P. Christensen, derefter foreslog Missionspræs. Carl E. Peterson Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse af Menigheden i Tro og Bon, samt de lokale Autoriteter som følger: som Præs. for Aarhus Konference P. L. Gregersen, som omrejsende Ældste i Aarhus og Aalborg Konferencer N. P. Christensen, som Konferencesekretær og Ejendomsbestyrer Lauritz Larsen, Organist Oda Johansen og assisterende Gudrun Thomassen, Sangleder N. P. Christensen, Skriver ved Møderne Mads Johansen, Dørvogter S. P. Simonsen og N. P. Thomassen, Forstander for Sondagsskolen N. P. Thomassen, Raadgivere Soren Jensen og Mads Johansen, Sekretær og Kasserer Henriksen, som Præsidentinde i den kvindelige Hjælpeforening Str. Margrethe Jensen, Raadgivere Strn. Karen Nielsen og Inger Marie Tonnesen. Præs. Peterson talte over Emnet: Joseph Smith som Profet. Mødet sluttede med Salmen Nr. 85. Taksigelse af Ældste C. P. Sørensen.

Modet Søndag Aften Kl. 7½ leledes af Præs. P. L. Gregersen. Modet aabnedes med Salmen Nr. 231, Bon af Ældste Niels Jensen, en Violinsolo og en udvalgt Sang af Koret. Ældste Emil Andersen fra Logan, Utah, bar sit Vidnesbyrd. En Sangsolo af Asta Jensen, akkompagneret af Oda Johansen, en Violinsolo af Hr. Graugaard. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: »Mormonismens Grundvold«. Mødet sluttede med Salmen Nr. 25. Taksigelse af Owen Poulsen. Et Solvskrivestel blev overrakt Missionspræs. Peterson fra Aarhus Konference som et Bevis paa vor Tak og Anerkendelse af hans store Arbejde i den danske Mission.

